

Prvo poglavlje

PLANINE OKO CALDWELLA, NEW YORK, SADAŠNJOST

Bratstvo crnog bodeža držalo ga je na životu samo kako bi ga moglo ubiti.

S obzirom na Xcorove cjelokupne zemaljske podvige, koji su u najbolju ruku bili nasilnički, a u najgoru izopačeni, to se doimalo kao sasvim prikladan svršetak.

Rođen je jedne zimske noći, usred nezapamćene snježne oluje. Duboko u vlažnoj i prljavoj špilji, dok su zapusi hladnoće harali Starim krajem, ženka koja ga je nosila u utrobi vrištala je i krvarila ne bi li porodila sina Hharmu, članu Bratstva crnog bodeža, koji ga je od nje zahtijevao.

Očajnički su ga željeli.

Sve dok nije stigao.

I to bijaše početak ove priče... na kraju koje je završio ovdje.

U nekoj drugoj špilji. Neke druge noći u prosincu. A kao i pri njegovom porodu, vjetar je zavijao u znak pozdrava, premda se ovog puta radilo o vraćanju k svijesti, a ne početku samostalnog života.

Poput novorođenog mladunčeta, gotovo da nije imao nikakvu kontrolu nad vlastitim tijelom. Bio je onespособljen, čak i da nije bilo čeličnih okova i rešetki zaključanih preko njegovih prsa, kukova i bedara. Razni

aparati, u potpunom kontrastu s rustikalnim okruženjem, zujali su mu iza glave i pratili disanje, otkucaje srca i krvni tlak.

S lakoćom nepodmazanih zupčanika, mozak mu je počeo normalno funkcionirati unutar lubanje, a kad su se misli napokon povezale i oblikovale racionalne nizove, prisjetio se niza događaja koji su doveli do toga da on, vođa Bande kopiladi, postane plijenom vlastitih neprijatelja: napad s leđa, težak pad, udarac ili nešto tome slično što ga je oborilo s nogu i ostavilo na aparatima za preživljavanje.

U neumoljivoj nemilosti braće.

Vratio se k svijesti jednom ili dvaput tijekom zatočeništva, promotrio svoje zatočitelje i okolinu u tom zemljanom prolazu ispunjenom neobičnim policama sa staklenkama svih vrsta. No povratak k svijesti nikad ne bi potrajao dugo, veze na njegovom mentalnom bojištu brzo su pucale.

Međutim, ovog je puta bilo drugačije. Osjetio je promjenu u svom umu. Što god da je bilo oštećeno, napokon je zacijelilo, konačno je napustio maglovit krajolik limba između života i smrti — i ostao na životu.

»... stvarno morali brinuti je Tohr.«

Zadnji dio rečenice koju je izrekao neki mužjak dopro je do Xcorovih ušiju poput niza vibracija čiji je prijevod kasnio, a dok su se riječi polako slagale u slogove, pomaknuo je pogled. Dva teško naoružana lika u crnom bila su okrenuta leđima pa je ponovno sklopio kapke, ne želeći otkriti svoje stanje. U svakom slučaju, identificirao ih je.

»Ma ne, on je siguran.« Začulo se tiho grebanje, a onda i opojan miris duhana. »Ako i mrdne, tu sam.«

Duboki glas mužjaka koji je prvi progovorio postao je suh. »Da opet svežemo brata ili da mu pomognemo dokrajčiti ovaj komad mesa?«

Brat Vishous nasmijao se poput serijskog ubojice. »Imaš strašno mračno mišljenje o meni.«

Čudno da se bolje ne slažemo, pomislio je Xcor. Ovi su mužjaci bili žedni krvi koliko i on.

No takav se savez nikad neće oformiti. Bratstvo i Kopilad bili su na različitim stranama Wrathovog kraljevstva, a crtu je povukao metak koji je Xcor zario u vrat zakonitog vladara vampirske vrste.

Cijenu za tu izdaju platit će ovdje, uskoro.

Jasno, ironija je bila u tome što je kompenzacijska sila intervenirala u njegovu sudbinu i odvela njegove ambicije i fokus jako, jako daleko od

prijestolja. Ne da je Bratstvo znalo išta o tome — niti je marilo. Osim što su bili jednako gladni ratovanja, on i braća imali su još jednu zajedničku karakteristiku. Pomilovanje je za slabiće, opraštanje za jadrnike, sućut su posjedovale samo ženke, nikad ratnici.

Sve i kad bi uvidjeli da više ne osjeća nikakvu agresiju prema Wrathu, ne bi ga poštedjeli obračuna koji je svojski zaslužio. S obzirom na sve što se dogodilo, nije bio ni ozlojeđen ni ljut zbog onoga što ga je čekalo. Bilo je to u naravi sukoba.

Doduše, činilo ga je žalosnim, a žalost je vrlo rijetko osjećao.

Odnekud iz sjećanja, u umu mu se stvorila slika koja mu je oduzela dah. Bijaše to slika visoke, vitke ženke u bijelom... sveta Čuvardjevina Odabranica. Plava joj je kosa padala niz ramena i nježno lelujala sve do bokova, a oči su joj bile boje žada, njezin osmijeh bijaše blagoslov koji ničim nije zaslužio.

Upravo je Odabranica Layla izmijenila sve u njegovom životu, zbog nje je Bratstvo prestalo biti metom i postalo podnošljivo, od neprijatelja postadoše oni njegovi sustanari na ovome svijetu.

Tijekom kratkog razdoblja od godinu i pol dana koliko ju je Xcor poznao, više od ikoga prije utjecala je na njegovu mračnu dušu, zbog nje je strašno mnogo napredovao u jako malo vremena, što mu se ranije činilo nemogućim.

Dhestroyer, Vishousov brat, ponovno je progovorio. »Zapravo, slažem se s tim da ga Tohr rastrga. Zaslužio je to pravo.«

Brat Vishous je opsovao. »Svi smo ga zaslužili. Neće biti lako pobri-
nuti se da nam išta ostane nakon njega.«

I u tome je bila kvaka, pomislio je Xcor iza zatvorenih kapaka. Jedini mogući način da se izvuče iz ovog smrtonosnog scenarija bio je da objelodani ljubav koju je gajio za ženu koja nije njegova, koja nikad to nije bila, niti će ikada biti.

Međutim, nije namjeravao žrtvovati Odabranicu Laylu ni za koga i ni za što.

Čak ni za vlastiti spas.

Hodajući kroz borovu šumu na planini Bratstva, potplate Tohrovih čizama krckale su pri dodiru sa zaleđenim tlom, a sveži povjetarac puhao mu je ravno u lice. Iza sebe, priljubljene za njegove pete poput sjena, gotovo da

je mogao osjetiti sve osobe koje je izgubio kako koračaju zajedno s njim, u turobnoj, žalosnoj povorci opipljivoj poput okova.

Osjećaj da ga progone njegovi mrtvi navela ga je da razmišlja o svim onim paranormalnim televizijskim emisijama, onima koje su pokušavale dokučiti postoje li doista duhovi ili ne. Koja hrpa sranja. Ljudska histerija oko tih navodno nejasnih entiteta koja se penju uza stubišta i čija otkinuta stopala škripe po tavanima starih kuća bila je tako karakteristična za tu umišljenu, dramatičnu, nižu vrstu. Dodatan razlog zašto ih je Tohr mrzio.

Kao i obično, potpuno su promašili smisao.

Mrtvi su vas definitivno proganjali, penjući se svojim hladnim jagodicama uz vaše vratove sve dok više ne znate želite li vrištati jer vam strašno nedostaju... ili jednostavno želite da vas puste na miru.

Noću vam se prikradaju, a danju vas uhode, ostavljajući za sobom minska polja tuge.

Oni su vaša prva i posljednja pomisao, filter koji pokušavate maknuti od sebe, nevidljiva barijera između vas i svega ostalog.

Štoviše, ponekad su dio vas i više od ostalih, prisutnih osoba u vašem životu koje zaista možete dotaknuti i zagrliti.

Dakle, da, nikome nisu bile potrebne bedaste TV emisije da se dokaže ono što se već znalo: premda je Tohr pronašao ljubav s drugom ženkom, njegova prva *šelan*, Wellsie, i nerođeni sin kojeg je nosila kad ju je ubilo Degradacijsko društvo, uvijek su mu bili bliski koliko i vlastita koža.

A sad se dogodila nova smrt u kući Bratstva.

Trezova družica, Selena, prešla je u Sjenosvijet prije svega nekoliko mjeseci, podlegavši bolesti za koju nije postojao ni lijek ni olakšanje ni razumijevanje.

Od toga dana Tohr se nije pošteno naspavao.

Usredotočivši se na zimзелenu prirodu oko sebe, sagnuo se i maknuo neku granu s puta, a zatim zaobišao palo deblo. Mogao se i dematerijalizirati do svoje destinacije, ali mozak mu je toliko divljao u zatočeništvu vlastite lubanje i poricao mogućnost da se dovoljno dobro koncentrira i pretvori u duha.

Za njega je Selenina smrt bila prokleta velik okidač, događaj koji je utjecao i na one koji nisu bili izravno uključeni i koji je svejedno uspio

zgrabiti njegovu snježnu kuglu i protresti je toliko snažno da se pahuljice u njemu uskovitlaju i nikada više ne smire.

Bio je dolje u sportskom centru kad je pozvana u Sjenosvijet, a trenutak smrti nipošto nije bio tih. Označio ga je zvuk iščupan iz Trezove duše, zvučni ekvivalent nadgrobnog spomenika — koji je Tohr itekako dobro poznao. I sam ga je ispustio kad su ga obavijestili o smrti njegove ženke.

Dakle, da, na krilima agonije svoje ljubavi Selena je odletjela sa Zemlje u Sjenosvijet...

Izvući se iz te umne petlje bilo je kao da pokušavate izvući automobil iz jaruge, napor koji je takav pokušaj iziskivao bio je golem, a napredak se ostvarivao mrvicu po mrvicu.

No, naprijed je išao kroz šumu, kroz stabla, kroz zimsku noć, gazeći sve pod nogama, dok su mu duhovi šaputali za leđima.

Grobnica je Bratstvu crnog bodeža predstavljala *sanctum sanctorum*, skrovitu lokaciju gdje su odvijale inicijacije i održavali tajni sastanci, a tu su se čuvali i posude s ubijenim *degradima*. Smještena duboko u zemlji, u labirintu koji je napravila priroda, tradicija je nalagala da se zabrani pristup svima koji nisu prošli obred i tako postali braća.

No, to se pravilo moralo promijeniti, barem što se tiče četiristo metara dugačkog ulaznog hodnika.

Kad je prišao neprimjetnom ulazu u špilju, zastao je i osjetio novi nalet bijesa.

Po prvi put otkako je postao bratom, nije bio dobrodošao.

I to sve zbog jednog izdajice.

Xcorovo je tijelo bilo unutra, na udaljenoj strani prostorije, na pola puta niz hodnik s policama, polegnuto na nosila, dok su mu životne funkcije održavali i motrili aparati.

Sve dok se taj gad ne probudi i bude sposoban za ispitivanje, Tohru nije bio dopušten pristup.

Sva njegova braća bila su u pravu što mu nisu vjerovala.

Sklopio je oči i ugledao svog Kralja ustrijeljenog u vrat, ponovno proživljavajući trenutak u kojem se Wrathov život gasio, a crvena mu krv curila, prisjećajući se scene u kojoj je Tohr morao spasiti posljednjeg čistokrvnog vampira na planeti tako što mu je izbušio rubu na prednjoj strani vrata i ugurao cjevčicu za vodu iz svog sportskog ruksaka ravno u jednjak.

Xcor je naručio atentat. Xcor je rekao jednom od svojih ratnika da metkom probuši tijelo tog časnog mužjaka, urotivši se s *glimerom* kako bi s prijestolja zbacio zakonitog vladara — ali gad nije uspio u svom naumu. Wrath je neočekivano preživio, a u prvim demokratskim izborima u povijesti njihove vrste imenovan je vođom vampira i stavljen na položaj koji je tako stekao konsenzusom, a ne samo krvnom lozom.

Dakle, fućkaš tebe, kučkin sine.

Stisnuvši dlanove u šake, Tohr je nehajno ignorirao škrigutanje kožnih rukavica i stezanje oko zglobova. U njemu je postojala samo mržnja, toliko duboka da se pretvorila u smrtonosnu bolest.

Sudbina si je uzela za pravo oduzeti mu čak tri drage osobe. Sudbina mu je oduzela *šelana* i mlado, a zatim i Trezovu dragu. A ako je u pitanju kozmička ravnoteža? Okej. I on je priželjkivao ravnotežu, no ona će se uspostaviti tek kad slomi Xcoru vrat i iščupa mu još živo srce iz rebara.

Bilo je krajnje vrijeme da se izvor zla stavi izvan pogona, a on je bio idealna osoba za poravnati račun.

Gotovo je s čekanjem. Ma koliko poštovao svoju braću, bilo mu je dosta hlađenja. Ova je noć za njega bila mračna obljetnica, a njegovo će oplakivanje primiti poseban darak.

Neka zabava počne.

Drugo poglavlje

Niska kristalna čaša bila je toliko čista, bez ijedne mrljice deterdženta, prašine ili ostataka, da je njezin sadržaj bio istovremeno i kao zrak i kao voda: potpuno nevidljiv.

Napola puna, pitala se Odabranica Layla. Ili napola prazna?

Dok je sjedila na podstavljenoj stolici, između dva sudopera sa zlatnim elementima, pred pozlaćenim ogledalom u kojem se zrcalila duboka kada iza nje, promatrala je površinu tekućine. Čaša je bila udubljena, a voda je blago lickala unutrašnju stranu stakla kao da sve njezine iole ambicioznije molekule traže način kako da probiju svoja ograničenja i pobjegnu.

Poštovala je taj trud istovremeno žaleći zbog njegove uzaludnosti. Jako dobro je znala što znači priželjkivati oslobođenje od onoga u čemu ste zatočeni tuđom krivicom.

Stoljećima je bila poput vode u toj čaši, nehotice ulivena, isključivo rođenjem, pristajući na služenje Čuvarđjevi. Zajedno sa svojim sestrama, dugo je obavljala svete dužnosti Odabranica gore u Svetištu, štujući majku njihove vrste, bilježeći događaje na Zemlji za potomke vampira, čekajući imenovanje novog Primužjaka koji će je oploditi, kako bi potom mogla roditi nove Odabranice i novu braću.

No sad je sve to pripadalo prošlosti.

Naginjući se nad čašom, pomnije je pogledala vodu. Obučena je kao *ebros*, ne pisar, no dobro je poznavala vještinu gledanja u vidovnjačke

zdjele i svjedočenja povijesti. U Pisarskom hramu, Odabranice koje su imale zadatak da bilježe događaje i nove potomke vrste provodile su sate i sate promatrajući kako se odvijaju sva rođenja i smrti, ljubavi i združivanja, ratovi i mirna razdoblja, dok su vitke ruke svetim perima u pergament upisivale detalje, sve pomno bilježeći.

Za nju više nije bilo slika. Barem ne tu na Zemlji.

A gore, više nije bilo svjedoka.

Novi se Primužjak naposljetku pojavio. No umjesto da legne s nizom ženki i nastavi Čuvarđevin program razmnožavanja, on je napravio presedan i sve ih oslobodio. Član Bratstva crnog bodeža, Phury, razbio je kalup, razbio tradiciju, razbio spone, a kad je to učinio, Odabranice koje su bile zatočene još od svojih isplaniranih rođenja prihvatile su svoje oslobođenje. Više nisu bile živuće predstavnice stroge tradicije već su postale individue, razvile vlastite sklonosti i afinitete, umočile prste u more zemaljske realnosti, tražeći i pronalazeći sudbine koje su se vrtjele oko njih samih, a ne služenja drugom.

Njegov je postupak pokrenuo propast besmrtnog.

Čuvarđeve više nije bilo.

Njezin rođeni sin, član Bratstva crnog bodeža Vishous, potražio ju je gore u Svetištu i otkrio da je nestala, njezino posljednje pismo ispisao je vjetar, samo za njega.

Poručila mu je da na umu ima nasljednika.

No nitko nije znao o kome se radi.

Naslonivši se, Layla je pogledala u bijelo ruho koje je nosila na sebi. Nije to bilo sveto ruho u koje se odijevala svih onih godina. Ne, ovo je došlo iz mjesta zvanog Pottery Barn, a kupio joj ga je Qhuinn prošloga tjedna. Zima je već opasno kucala na vrata pa se pobrinuo za to da majka njegove djece uvijek bude u toplom i zbrinuta.

Layla je položila ruku na svoj sada ravan trbuh. Nakon što je toliko mjeseci nosila njihovu kćer, Lyric, i njihovog sina, Rhampagea, u svom tijelu istovremeno je bilo i čudno i uobičajeno ne imati ništa u utrobi...

Mrmljanje, tiho i duboko, probilo se kroz vrata koja je za sobom zatvorila.

Spustila se ovamo iz svoje sobe kako bi otišla na zahod.

Malo se zadržala nakon što je oprala ruke.

Kao i obično, Qhuinn i Blay su bili s mladima. Držali ih u naručju. Tepali im.

Svake se večeri morala iznova pripremiti za promatranje ljubavi, ne između njih i mladih... Već između dva mužjaka. Doista, iz očeva je isijavala duboka, blistava povezanost, i premda to bijaše prekrasno, od njezinog je sjaja samo još jače osjećala hladnu prazninu vlastite egzistencije.

Brišući suzu s lica, rekla je samoj sebi da se mora sabrati. Nije se mogla vratiti u sobu sa sjajem u očima, crvenim nosom i rumenim obrazima. Ovo bi trebalo biti radosno vrijeme za njihovu peteročlanu obitelj. Sad kad su blizanci preživjeli hitan porod, a preživjela ga je i Layla, svi su trebali uživati u olakšanju što su živi i zdravi.

Sad je trebalo živjeti radosno.

Umjesto toga, ona bijaše poput tužne vode u nevidljivoj čaši koja urla da je se oslobodi.

Međutim, ovog je puta svoj zatvor sama stvorila, genetsko naslijeđe nije imalo veze s tim.

Definicija izdaje, barem prema rječniku, bila je: »čin izdaje nekog ili nečeg...«

Kucanje na zatvorenim vratima bilo je prigušeno. »Layla?«

Zašmrkala je i okrenula pipu. »Hej!«

Blayev je glas bio tih, kao i obično. »Jesi li dobro?«

»O, da. Napravila sam si mali kozmetički tretman lica. Ubrzo ću izići.«

Ustala je, sagnula se i umila obraze. Zatim je protrljala čelo i bradu ručnikom za ruke kako bi se crvenilo ravnomjerno proširilo preko kože. Bolje privezavši kućni ogrtač, ispravila se i krenula prema vratima, moleći se da ostane dovoljno pribrana sve dok ih ne pošalje na Posljednji obrok.

No, sreća joj se osmjehnula.

Kad je otvorila vrata, Blay i Quinn nisu ni gledali u njezinom smjeru. Bili su nagnuti nad kolijevkom u kojoj je ležala Lyric.

»... Layline oči«, rekao je Blay spuštajući ruku prema kolijevci i puštajući da ga mlado uhvati za prst. »Definitivno.«

»Ima i kosu svoje *mamen*. Mislim, pogledaj samo te plave pramenove...«

Njihova ljubav prema malenoj bila je poput plamena, obasjavala im je lica, grijala glasove, usporavala pokrete, sve što su činili, činili su pažljivo. Pa ipak, nije to bilo ono što je privuklo Laylinu pažnju.

Njezin je pogled zastao na Qhuinnovom širokom dlanu koji je klizio uz i niz Blayeva leđa. Tog su nježnog dodira obojica bili nesvjesni, davanje i primanje istovremeno je bilo i beznačajno i najvažnije na svijetu. Promatrajući to s druge strane sobe, ponovno je morala brzo zatreptati.

Ponekad je nježnost i ljubav jednako teško promatrati kao i nasilje. Ponekad je, ako gledate izvana, prizor dvije usklađene osobe poput scene iz horor filma, nešto od čega želite odvratiti pogled, nešto što želite zaboraviti, izbrisati iz sjećanja — naročito ako se uskoro spremate leći u krevet i suočiti s dugim satima samoće u tami.

Saznanje da nikad ni s kim neće doživjeti tako posebnu ljubav bilo je...

Qhuinn se okrenuo prema njoj. »O, hej.«

Uspravio se i osmjehnuo, ali nije ju zavarao. Njegove su oči vrludale po njoj kao da je proučava — premda to možda i nije bio slučaj. Možda je to bila samo njezina paranoja.

Strašno joj je dojadilo voditi dvostruki život. Pa ipak, u okrutnoj ironiji koja kao da je bila omiljena razbibriga sudbine, cijena olakšavanja savjesti išla je nauštrb cijelom njezinom postojanju.

Kako da ostavi svoje mlado?

»... dobro? Layla?«

Kad se Qhuinn namrštio, gledajući u nju, protresla se i na silu nasmiješila. »O, jako sam dobro.« Pretpostavila je da se pitanje odnosilo na nju. »Sasvim dobro, zbilja.«

Tražeci način kojim bi dokazala laž, prišla je krevetićima. Rhampage, ili Rhamp, kako su ga nazivali, borio se sa snom, a dok je njegova sestra gugutala, okrenuo je glavu i ispružio ručicu.

Smiješno, čak i tako malen, kao da je bio svjestan svog položaja i želio ju je zaštititi.

To mu je bilo u krvi. Qhuinn je pripadao aristokraciji, bio je rezultat generacija selektivnog razmnožavanja, i premda su njegov »defekt«, jedno plavo oko, a drugo zeleno, i *glimera* i obitelj smatrali sramotnim, urođeno dostojanstvo koje je naslijedio nije se moglo poreći. Kao ni dojam koji je ostavljala njegova fizička prisutnost. Visok preko dva metra, tijelo mu je bilo prekriveno fino isklesanim mišićima, oblikovano koliko vježbom toliko i stvarnim ratovanjem u oružje smrtonosno koliko su to bili pištolji i bodeži s kojima je izlazio na bojište. Prvi član Bratstva

crnog bodeža koji je to postao na temelju zasluga, a ne nasljedstvom, nije iznevjerio časnu tradiciju. Nikad nikog nije iznevjerio.

Zapravo, Qhuinn je općenito bio prekrasan mužjak, iako na pomalo sirov način. Lice mu je bilo veoma koščato budući da je imao jako malo ili čak nimalo masnoće u tijelu, a raznobojne su vas oči motrile ispod tamnih obrva. Svoju je crnu kosu nedavno ošišao na kratko, praktički ju je obrijao pri dnu, a dio na tjemenu zalizao unatrag, zbog čega mu je vrat izgledao još deblji. S metalno sivim pirsinzima u ušima i *abstrux nobtrum* suzom ispod oka iz vremena kad je služio kao osobni čuvar Johna Matthewa, privlačio je poglede gdje god je išao.

Možda zato što su se i vampiri i ljudi sa strahom pitali što je sve sposoban učiniti ako mu nešto nije po volji.

Blay je, s druge strane, bio potpuna suprotnost, jednako pristupačan koliko je i Qhuinn bio neželjen prizor u mračnoj uličici.

Blaylock, sin Rockeov, imao je crvenu kosu i kožu za nijansu svjetliju nego kod ostalih pripadnika vrste. Bio je jednako krupan, no kad biste se našli u njegovoj blizini, prvo što biste primijetili bila je njegova inteligencija i srce, a ne fizička snaga. Svejedno, nitko nije sporio oko toga koliko je impresivan bio na bojištu. Layla je čula priče, premda nikad izravno od njega, budući da se nerado hvalisao, stvarao nepotrebnu dramu ili privlačio pažnju na sebe.

Obojicu ih je voljela svim svojim srcem.

A razdvojenost koju je osjećala nastala je isključivo njezinom krivicom.

»Vidi ovo«, reče Qhuinn kimajući prema mladima. »Imamo dvije predstave u mraku, okej, jednu i pol.«

Iako se nasmijao, nije ju zavarao. Pogledom joj je i dalje pretraživao lice u potrazi za znakovima koji bi mu odali što je točno pokušavala skriti. Kako bi mu otežala potragu, povukla se.

»Dobro spavaju, hvala Čuwardjevi... mmm, Sudbini.«

»Silaziš s nama na Posljednji obrok večeras?« upitao je ležerno.

Blay se uspravio. »Fritz je rekao da će ti pripremiti što god poželiš.«

»Uvijek je jako ljubazan.« Otišla je do kreveta i teatralno legla na jastuke. »Zapravo, malo sam ogladnjela oko dva pa sam skoknula do kuhinje i pojela zobenu kašu i tost. Popila kavu. Sok od naranče. Doručak umjesto ručka, tako reći. Znaite, ponekad poželite premotati noć i na polovici početi ispočetka.«

Šteta što se to moglo učiniti samo metaforički.

Doduše... Zar bi doista odabrala da nikad nije sreća Xcora?

Da, pomislila je. Radije bi da nikad nije saznala za njega.

Ljubav njezinog života, njezin Blay, njezina srodna duša i srce... bio je izdajica. A njezini osjećaji prema mužjaku bili su otvorena rana u koju su ušle bakterije izdaje i raširile se.

I tako se sad našla tu, u zatvoru koji je sama stvorila, izmučena činjenicom da se udružila s neprijateljem, najprije zato što je bila prevarena... a zatim i zato što je i sama htjela biti u Xcorovom prisustvu.

No, rastali su se na ružan način, tako što je on prekinuo njihove tajne sastanke kad ga je natjerala da prizna svoje osjećaje. Zatim je situacija prešla iz tužne u tragičnu kad ga je Bratstvo ulovilo i stavilo u pritvor.

U početku nikako nije mogla doći do informacija o njegovom stanju. No onda je otputovala k njemu kao Odabranica i ugledala ga polumrtvog u kamenom hodniku prepunom ćupova svih oblika i boja.

Ništa nije mogla učiniti. Osim istupiti i pokazati se, a sve i da je to učinila, ne bi ga mogla spasiti.

I tako je zapela tu, kao duh koji ganja zamršeno klupko emocija isprepletenih otrovnim bršljanom krivnje i kajanja, i koji nikad, nikad neće biti slobodan...

»... zar ne? Mislim...« Dok je Blay pričao o koječemu, morala se prisiliti da ne protrlja oči. »... na kraju noći si opet tu s njima. Što ne znači da mi nije drago.«

Otiđite, mislima je tjerala dvojicu mužjaka. Molim vas, samo otiđite i ostavite me samu.

Ne da nije htjela da provode vrijeme s mladima ili da je gajila nekakvo neprijateljstvo prema očevima Lyric i Rhampa. Jednostavno je trebala disati, a svaki put kad bi je jedan od njih dvojice promatrao onako kako su je promatrali sad, to je postajalo praktički nemoguće.

»Zvuči dobro?« pitao je Qhuinn. »Layla?«

»O, da, naravno.« Nije imala pojma na što je pristala, ali barem se natjerala da se nasmije. »Sad ću se malo odmoriti. Dugo su danas bili budni.«

»Volio bih da nam dopustiš da ti više pomazemo.« Blay se namrštio.
»Trebaš samo pokucati na susjedna vrata.«

»Obojica noću ratujete. Potreban vam je san.«

»Ali i ti si važna.«

Layla je pomaknula pogled prema krevetićima, a kad se sjetila kako je ljuljuškala mlade u naručju i hranila ih, osjećala se još gore. Zaslužili su bolju *mamen* od nje, neku koja nije komplicirana i opterećena odlukama koje nikad nije ni smjela donijeti, neku koja nije zatrovana slabošću na mužjaka kojem nikad nije smjela ni pristupiti... a kamoli zavoljeti ga.

»Ni najmanje nisam važna u usporedbi s njima«, ukočeno je šapnula. »Oni su sve.«

Blay joj je prišao i uzeo je za ruku, njegove su plave oči bile pune topline. »Ne, i ti si važna. A *mamen* trebaju vremena za sebe.«

Kako bi radile što? Mozgale o svemu zbog čega se kaju? Ne, hvala, pomislila je.

»Kad odem u grob bez njih, onda ću uživati u samoći.« Kad je shvatila koliko je mračno to zvučalo, brzo je dodala: »Osim toga, prebrzo će odrasti. To će se dogoditi i prije nego nas troje uopće na to pomislimo.«

Još se malo o tome razgovaralo, no ona ništa nije čula od vriske u glavi. No onda je, naposljetku, ostala sama kad je združeni par otišao.

Činjenica da joj je bilo toliko drago što ih vidi da odlaze samo je bila dodatna tuga na njezinim plećima.

Ustajući s kreveta, vratila se ka krevetićima, a oči su joj se ponovno napunile suzama. Brišući obraze, iznova i iznova, izvadila je maramicu iz skrivenog džepa i ispuhala nos. Mladunčad je duboko spavala, sklopljenih kapaka, lica okrenutih jedno prema drugom kao da telepatski komuniciraju u snu. Savršene male ruke i dragocjena mala stopala, okruglasta, zdravi trbusi umotani u plahtu od flanela. Bili su jako dobra mladunčad, vesela i nasmijana dok su bili budni, mirna i anđeoska dok su odmarali. Rhampage je dobivao kilograme brže od Lyric, no ona se doimala srčanijom od njega, manje se bunila kad su joj mijenjali pelene ili je kupali, i preciznije vas je gledala u oči.

Kad su s Laylinog lica kapnule suze i pale joj na tepih pored nogu, više nije znala koliko će dugo izdržati.

Prije nego je postala svjesna da se kreće, otišla je do kućnog telefona i okrenula četveroznamenkasti broj.

Sluganka koju je pozvala smjesta je stigla, a Layla je odmah nabacila svoju društvenu masku na lice, osmjehujući se *sluganki* spokojem koji nije osjećala. »Hvala ti što paziš na moje najmilije«, rekla je na Starom jeziku.

Dadilja je uzvratila veselim riječima i blistavim pogledom, a Layla je jedva izdržala te dvije-tri sekunde komunikacije. Zatim je izašla iz sobe, brzo se krećući u papučama niz hodnik s kipovima. Kad je stigla do vrata na udaljenom kraju hodnika, širom ih je rastvorila i ušla u krilo s poslugom.

Kao i kod svih palača te veličine i otmjenosti, dom Bratstva zahtijevao je velik broj posluge, a sobe *slugana* zauzimale su niz hodnika, podijeljene prema dobi, spolu i naravi posla pri čemu su se stvarale zajednice unutar veće cjeline. U tom labirintu hodnika, Layla je odabrala smjer ne razmišljajući ni o čemu osim o tome da locira sobu koja nije ničija — a koju je pronašla troja vrata dalje iza jednog ugla. Ušavši u praznu, jednostavnu prostoriju, prišla je prozoru, malčice ga otvorila i sklopila oči. Srce joj je lupalo, a u glavi joj se vrtjelo, no dok je duboko udisala i upijala miris svježeg, hladnog zraka...

... dematerijalizirala se kroz vjetroviti otvor koji je sama napravila i postala jedno s noći, dok su joj se molekule ispremetale i udaljavale je od palače Bratstva.

Kao i obično, sloboda je bila privremena.

No u očaju koji je osjećala, vapila je za njom kao utopljenik za kisikom.

Treće poglavlje

Qhuinn je bio pravi mužjak. I to ne samo zato što je bio ratnik i združen s drugim tipom.

Da, jasno, prije nego se skućio s Blayom, itekako je volio ševiti ženke i žene. S druge strane, njegova su mjerila po pitanju seksualnih partnera bila toliko niska da su čak i usisavači i pokoji auspuh bili mogući kandidati.

Ali ne i ovce.

Međutim, i sam bi rekao da ga ženke nikad nisu naročito očaravale ili zanimale. Ne da nešto nije bilo u redu s njima ili da ih nije poštovao jednako kao i ostala živuća stvorenja. Jednostavno nisu bile po njegovom ukusu, kako bi se reklo.

No, za noći poput ove, žalio je zbog vlastitog manjka iskustva. Samo zato što je koji put okrenuo pripadnicu suprotnog spola nije značilo da je bio pripremljen za ono s čim se upravo suočavao.

Kad su se on i Blay spustili do dna velikog stubišta, zaustavio se i pogledao u svog družbenika. U pozadini, iz sobe s bilijarom s druge strane predvorja dopirali su duboki muški glasovi, glasna glazba i sudarane kockice leda s kristalnim čašama, što je značilo da je bilijarski turnir Bratstva već bio u punom zamahu.

Qhuinn se nasmijao nadajući se da izgleda skulirano. »Hej, vidimo se unutra, okej? Trebao bih skoknuti dolje i popričati s doktoricom Jane o svom ramenu, tipa, desetak minuta? Ne bi trebalo dugo potrajati.«

»Naravno. Hoćeš da idem s tobom?«

Na sekundu se Qhuinn pogubio promatrajući svog mužjaka. Blaylock, sin Rockeov, bio je sve što on nije: Blay je bio savršen, s tijelom kao da ga je napravio Michelangelo, ubojitim licem i crvenom kosom, gustom i sjajnom kao rep u ponija, bio je pametan, ali i razborit, što je bilo naročito važno, postojan i pouzdan kao granitna planina, tip koji se nikad nije kolebao.

U svemu bitnom, u usporedbi s Blayom, Qhuinn je bio kao plastično vjedro pored porculanske zdjele, nepotpuna kolekcija pored savršene, upadljiva pukotina pored besprijekorne čvrstine.

No, iz nekog je razloga Blay odabrao upravo njega. Suprotno svim očekivanjima, nepriznati, zločesti sin Prve obitelji, seksualna neman s raznobojnim očima, hiroviti, agresivni, narogušeni odmetnik... nekako je uspio osvojiti princa na bijelom konju, a čovječe, samo zbog toga biste mogli postati religiozni.

Blay je bio razlog što diše, dom koji nikad nije imao, sunce koje je napajalo njegovu zemlju.

»Qhuinn?« blistavo plave oči su se smračile. »Jesi li dobro?«

»Sori.« Nagnuo se i utisnuo poljubac u vrat svog mužjaka. »Malo sam se pogubio. Tako djeluješ na mene, znaš.«

Kad se Qhuinn opet odmaknuo, Blay je porumenio — i uzbudio se. A diverziju zbog tog mirisa nije bilo lako savladati.

Međutim, čekao ga je pravi problem s kojim se morao suočiti.

»Reci braći da stižem ubrzo«, Qhuinn je kimnuo prema sobi s bilijarom. »I da ću ih rasturiti.«

»Uvijek ih rasturiš. Čak i Butcha.« Njegove su riječi bile blage i popraćene obožavanjem koje je Qhuinna redovito podsjećalo na to koliko je blagoslovljen.

Predajući se instinktu, Qhuinn mu se opet primaknuo i šapnuo na uho: »Dobro se najedi na Posljednjem obroku. Zabavljat ću se s tobom čitav dan.«

Kratko ga licnuvši po vratu, na čemu je namjeravao poraditi kasnije, Qhuinn je otišao dok je još mogao.

Zaobišavši donji dio stubišta, prošao je kroz skrivena vrata i pošao niz tunel koji je povezivao dijelove imanja. Podzemni sportski centar Bratstva bio je lociran otprilike četiristo metara dalje od palače, a podzemni hodnik koji ih je povezivao bio je širok i betoniran, osvijetljen fluorescentnim stropnim svjetlima.

Dok je tako išao niz hodnik, koraci su mu glasno odjekivali kao da i njegove čizme pozdravljaju tu odluku.

No, nije bio sasvim siguran da su u pravu. Nije imao pojma što tu radi.

Vrata koja su vodila u stražnji dio ormara sa zalihama otvorila su se ne ispustivši ni zvuka nakon što je upisao točan kôd, nakon čega je prošao pored polica s blokovima za pisanje, papirom za printanje, kemijskim olovkama i ostalim pišaćim priborom. Ured koji se nalazio iza njih bio je klasično opremljen radnim stolom, stolicom i računalom kao i staromodnim uredskim ormarima, od čega praktički ništa nije ni primijetio prolazeći kroz staklena vrata preko puta i nastavljajući dalje niz hodnik. Dugačkim, nestrpljivim koracima prolazio je pored raznih namjenskih objekata, od velike dvorane i teretane u kojoj bi i Dwayne Johnson rado vježbao, sve do svlačionica i prvoklasnih učionica.

Bolnički dio sportskog centra sastojao se od nekoliko ordinacija, operacijskih sala i nekoliko bolesničkih soba. Doktorica Jane, V-ova *šelan*, i doktor Manny Manello, združen s Payne, u njima su sanirali sve vrste ratnih ozljeda kao i uobičajene manje nedaće, vodili su čak i trudnoće i porodili malenog Wratha, Nallu, Lyric i Rhampagea.

Pokucao je na prva vrata do kojih je stigao. Nije morao dugo čekati.
»Naprijed!« viknula je doktorica Jane s druge strane.

Dobra je doktorica bila u kirurškoj kuti i kroksicama, i sjedila je za računalom na udaljenom kraju dobro opremljene bolničke sobe, prsti su joj letjeli preko tipkovnice dok je upisivala nove podatke u nečiji karton, glava joj je bila pognuta, a kratka plava kosa stršala uvis kao da je satima provlačila prste kroz nju.

»Samo sekundu...« Pritisnula je *enter* i okrenula se. »O, hej, tatice. Kako si?«

»Ma, znaš, upijam ljubav.«

»Vaši su mladunci zbilja čudesni. A ja čak i ne volim djecu.« Osmijeh joj je bio lagan poput pite od jabuke. Njezine šumski zelene oči, doduše, bile su poput lasera.

»Zahvaljujući tebi, izvrsno napreduju.«

Iiiiiiiiiii tako je uslijedila tišina. Kad je razgovor zastao, počeo je vrludati uokolo jer nije mogao stajati na miru, pa je provjeravao blistavu, sterilnu opremu u ormarićima od nehrđajućeg čelika, proučavao prazna nosila ispod operacijskih lampi, bolje namještao hlače.

Doktorica Jane samo je sjedila na svojoj maloj stolici, tiho i smireno ga puštala da vrti film u glavi. A kad joj se oglasio telefon, pustila je da se uključi govorna pošta i ne gledajući tko je zove.

»Vjerojatno sam u krivu«, naposljetku je rekao. »Znaš, kojeg vraga ja znam.«

Doktorica Jane se nasmijala. »Ruku na srce, mislim da si veoma pametan tip.«

»Ne i kad su ova sranja u pitanju.« Nakašljavši se, rekao je samom sebi da mora prijeći na stvar, premda se nije doimalo kao da se doktorici Jane igdje žuri.

»Gle... Volim Laylu.«

»Naravno da je voliš.«

»I želim joj samo najbolje. Ona je majka moje djece. Mislim, nakon Blaya, ona je moja partnerica, zbog tih klinaca.«

»Apsolutno.«

Prekriživši ruke preko prsa, prestao je koračati po prostoriji i pogledao u dobru doktoricu. »Ne želim reći da znam išta o ženkama. Tipa, o njihovim raspoloženjima i ostalim stvarima. Ali... Layla često plače. Hoću reći, pokušava to sakriti od Blaya i mene, ali... Svaki put kad odemo k njoj, pronađem maramice u košu za smeće, i oči su joj preblistave, a obrazi rumeni. Smije se, ali to je samo na površini. Oči su joj... jebeno tragične. I... Ne znam što učiniti, samo znam da to ne bi smjelo biti tako.«

Doktorica Jane je kimnula. »Kakva je s klincima?«

»Super, koliko uspijevam primijetiti. Potpuno im je predana, a oni dobro napreduju. Zapravo, jedine prilike u kojima mi se čini koliko-toliko sretna, jesu onda kad ih drži u naručju.« Nakašljao se. »Uglavnom, pitam se... Htio bih te pitati... Dakle, uglavnom, mogu li trudnice, jednom kad više nisu trudne, mogu li one, ono...«

Isuse, nema koju nagradu neće osvojiti za izražavanje. A stručni izrazi kojima se razbacivao? Samo što i sam nije postao doktor.

Jebote.

No, barem je doktorica Jane primijetila da je njegov lingvistički avion napustio pistu. »Čini mi se da me želiš priupitati za postporođajnu depresiju.« Kad je kimnuo, nastavila je: »Mogu ti reći da ona nije neuobičajena kod vampira, i da zna biti iscrpljujuća. Ranije sam već

popričala s Haversom o tome i zbilja mi je drago da otvaraš tu temu. Nove mame ponekad nisu ni svjesne tog problema.«

»Postoji li neki test za... ili nešto... ne znam.«

»Postoji nekoliko načina da se procijeni što se događa, pri čemu je ponašanje veoma važno. Definitivno bih mogla porazgovarati s njom, a mogu napraviti i krvnu sliku i provjeriti hormone. I da, postoji mnogo toga što bismo mogli napraviti kako bismo joj pomogli i olakšali joj.«

»Ne bih htio da Layla pomisli da joj radim iza leđa ili tako nešto.«

»Potpuno te razumijem. Ionako sam mislila skoknuti gore do nje i klinaca. Mogla bih sve to predstaviti kao rutinsku kontrolu. Ne moram te niti uplitati u priču.«

»Najbolja si.« Kad je čuo sve što je trebao, zaključio je da je vrijeme da se vrati svom partneru i bilijarskom turniru. Ali nije otišao. Iz nekog razloga, nije mogao.

»Nisi ti kriv«, rekla je doktorica Jane.

»Sa mnom je zatrudnjela. Što ako moja...« Okej, da, bila je doktorica, ali svejedno nije htio reći riječ *sperma* pred njom. Što je bilo suludo. »Što ako je moja polovica uzrok...«

Vrata su se širom rastvorila, a Manny je gurnuo glavu unutra. »Hej, jesi spremna... O, oprosti.«

»Još malo pa smo gotovi«, osmjehnula se doktorica Jane. »I nisi nas vidio zajedno.«

»Primljeno na znanje.« Manny je kucnuo prstima o rukohvat. »Ako vam ikako mogu pomoći, samo javite.«

Tip je zatim nestao kao da ga nikad nije ni bilo.

Doktorica Jane je ustala i prišla mu. Bila je niža od Qhuinna i nije bila građena kao mužjak od skoro sto četrdeset kilograma. No doimalo se kao da ga je u tom trenutku nadvisila, autoritet u njezinu glasu i pogledu bio je točno ono što mu je trebalo da smiri njegovu iracionalnu stranu.

Kad mu je položila ruku na podlakticu, pogled joj je bio čvrst. »Nisi ti kriv. To je prirodan tijek događaja kod nekih trudnoća.«

»Ja sam stavio mlado u nju.«

»Da, ali pod pretpostavkom da se radi o hormonima koji nastoje ponovno uspostaviti ravnotežu nakon poroda, nitko nije kriv. Osim toga, dobro si postupio što si došao ovamo, a možeš joj još mnogo pomoći

ako samo razgovaraš s njom i pružiš joj dovoljno vremena i prostora da se i ona tebi obrati. Iskreno, već sam primijetila da ne dolazi na obroke. Mislim da bismo je morali ohrabriti da nam se pridruži kako bi bila svjesna da smo svi tu za nju.«

»Okej. U redu.«

Doktorica Jane se namrštila. »Smijem li ti dati jedan savjet?«

»Molim te.«

Stisnula mu je ruku. »Ne osjećaj se odgovornim za nešto nad čime nemaš kontrolu. To je recept za stres od kojeg ćeš postati beskrajno jadan. Znam da je to lakše reći nego učiniti, ali samo imaj to na umu. Vidjela sam da si bio uz nju u svakom trenutku trudnoće. Nema toga što nisi i što ne bi učinio za nju, i fantastičan si otac. Čekaju vas samo dobre stvari, kunem ti se.«

Qhuinn je duboko udahnuo. »Da.«

Iako njegova zabrinutost nije popuštala, podsjetio je samog sebe da je tijekom Layline trudnoće uvidio da može vjerovati doktorici Jane. Iscjeliteljica mu je pomogla da prođe cestom koja je dijelila život od smrti i nikad ga nije iznevjerila, nikad ga nije navela na krivi put, nikad mu nije lagala niti dala loš savjet.

»Sve će biti u redu«, obećala je.

Nažalost, kako se ispostavilo, dobra je doktorica bila u krivu.

S druge strane, nije mogla kontrolirati sudbinu.

Baš kao ni on.